

***

Nie Zeus, Pan, czy Święty Duch,
Lecz Słoneczne Klarnety.
Wiruję ja, rytmiczny ruch,
W wieczności tej – planety.

Byłem – nie mną. Marzenie, sen,
I jeno – dźwięki brzmiące,
I twórczych mroków chiton jen,
Ręce błogostawiące.

Ocknąłem się – i jam już Ty:
Nade mną i pode mną
Płoną światy, biegną światy
Muzyki rzeką ciemną.

Chłonąłem je, kwiciłem się:
Akordem szły planety.
Gniewem, to wiem, nie nazwą Cię, –
Słonecznymi Klarnety.

***

Kędzierzawiły się obłoki. Zastały modro dal...
O przyjaciele – tak niewiele –
O mili bracia – tak rozpacza –
Niewiele serce me waży, rozpięte, łka jak jaskółka.
Kędzierzawiły się obłoki...

I wichry prą, gwałtowne tury! Topoli harfę gną...
W duszy się wiję – niczym lilie –
Rośnie nęcący – lśniący, lśniący –
W duszy się wiję smutek, żal niczym kwiateczki rośnie.
I wichry prą, gwałtowne tury!

Woda odbija nastrój słońca. Snuje minione dym...
Tak chciałbym być – lecz jakże śnić? –
Tak chciałbym znów – dziewczęcych słów? –
Tak chciałbym być na wieki młód, młodzieńczym być na wskroś!
Woda odbija nastrój słońca.

I śmiech, i dzwony, i radość ciepła. Rozkwita tęczą myśl...
Żal serce ścisnął: – słońcem! pieśnią! –
W duszy swej stawiam – was wystawiam! –
W duszy swej stawiam jasny żagiel, bo w moim sercu żal.
I śmiech, i dzwony, i radość ciepła.